

Ορθόδοξη Θεολογία: Μια «επιστήμη» με πήλινα πόδια

Στο παρόν άρθρο, θα ασχοληθούμε με την θεολογία και ειδικότερα με την ορθόδοξη για να καταλάβουμε σε τι εδράζεται, πως μας επηρέασε και τελικά θα ελέγξουμε την επιστημονικότητά της, ξεκινώντας από τους ορισμούς.

Θρησκεία είναι η σχέση του ανθρώπου με το θείο. Ως ιδιαίτερο φαινόμενο του πνευματικού πολιτισμού μας εμφανίζεται με ένα συνονθύλευμα σχετικών λέξεων, όπως: Θρησκευάματα, εκκλησίες, δόγματα, ομολογίες, σέκτες, αιρέσεις, λατρείες, παραδόσεις, στο σύνολό τους πάνω από 43 χιλιάδες, που υπάρχουν σε όλη την ανθρωπότητα και είναι ξεκάθαρα ανθρώπινα δημιουργήματα.

Σε όποια μορφή και να είναι κάθε θρησκεία περιλαμβάνει, **πίστη** ή ομολογία σε μια συγκεκριμένη ή πολλές θεωρίες που όπως θα δούμε είναι ιδεοληψίες, την **λατρεία** που περιλαμβάνει συνήθως τελετές, μαγανείες ή μαγικές πράξεις, που από τους θρησκευόμενους αναφέρονται ως ιερουργίες-μυστήρια ενίοτε και θαύματα και μια συγκεκριμένη **ηθική** της θρησκείας αυτής, που αντανακλά την προτεινόμενη του αντίστοιχου ιερατείου ή κάποιας απόληξης του -συνήθως αυστηρή- ηθική της κοινωνίας, της εποχής που γεννήθηκε η θρησκεία αυτή.

Οι βασικές ιδεοληψίες μιας πίστης λέγονται **δόγματα** (κανόνες). Είναι στην ουσία η θεσμική έκφραση της “αληθινής” πίστης κάθε θρησκείας πάνω στην οποία μπορούν να ειπωθούν πολλά ή λίγα, αλλά αυτά μένουν αναλλοίωτα, ειδάλλως ο αντίστοιχος θεός της κάθε θρησκείας αλλάζει αρχές ή οδηγίες προς τους ανθρώπους, κάτι σπάνιο όπως θα δούμε, αλλά γίνεται και αυτό όταν οι θρησκείες θέλουν να προσαρμόσουν τα δόγματα στην πραγματικότητα που αλλάζει, ή να το πούμε σωστά όταν η πραγματικότητα τους ξεπερνά.

Η **θεολογία** είναι το λεκτικό αποτύπωμα της πίστης και των δογμάτων. Η καταγραφή της δηλαδή και τελικά στην εξέλιξή της, είναι ένα διανοητικό φιλοσοφικό δημιούργημα στην βάση των ιδεοληψιών της πίστης, που στηρίζεται από εκεί και πέρα λογικά αν και προστίθενται κατά καιρούς και επιπλέον ιδεοληψίες. Είναι προφανές ότι όταν αλλάζουν ή διαφοροποιούνται τα δόγματα σε μία δεδομένη θρησκεία, αλλάζει και η θεολογία.

Από ότι καταλαβαίνουμε από την στιγμή που δεν υπάρχει ένας κοινός και αποδεκτός από όλους τους ανθρώπους ορισμός του θεού και των δογμάτων που “πρέπει” να διέπει την πίστη, δεν υπάρχει μια θεολογία, άρα δεν υπάρχει στην πραγματικότητα και επιστήμη της θεολογίας. Αυτό που υπάρχει επιστημονικά είναι μια μελέτη των κατά τόπους θρησκειών και του συνολικού φαινομένου της σχέσης των διαφόρων κοινωνιών με το θείο και λέγεται Θρησκειολογία .

Θρησκειολογία είναι το σύνολο των επιστημών που ερευνούν το φαινόμενο της θρησκείας και διακρίνεται σε ιστορία, φιλοσοφία, κοινωνιολογία, ψυχολογία και φαινομενολογία της θρησκείας.

Υπάρχουν, όμως, μαθήματα θεολογίας ανά περίπτωση. Παράδειγμα στην χώρα μας ορθόδοξης θεολογίας, όπου γίνεται μελέτη των ορθόδοξων δογμάτων και του τι έχει ειπωθεί για αυτά από τους Πατέρες της Εκκλησίας και σύγχρονους θεολόγους, που τελικά είναι ένα μάθημα κατήχησης. Δυστυχώς σε κάθε περιοχή και η ίδια η θρησκειολογία είναι θέμα πόσο αντικειμενικά μελετάται και διδάσκεται, αφού γίνεται συνήθως από τους ίδιους θεολόγους.

Αντίστοιχα με την ορθόδοξη θεολογία που υπάρχει στην χώρα μας, υπάρχει καθολική θεολογία, μουσουλμανική, ινδουιστική κλπ και φυσικά και αντίστοιχα τμήματα σε διάφορες σχολές και σε πανεπιστήμια όπως και αντίστοιχες δευτεροβάθμιες ιερατικές σχολές ανά χώρα ή κοινωνία.

Εδώ μπορείτε να δείτε ενδεικτικά τα μαθήματα που διδάσκονται στην Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών. Υπάρχουν και μαθήματα θρησκειολογίας, αλλά η ουσία είναι ότι όλα αυτά διδάσκονται ακόμα έντονα μέσα από το πρίσμα της ορθόδοξης θεολογίας. Αντίστοιχα μπορείτε να ενημερωθείτε για την ισλαμική θεολογία ή για ένα σχετικό πρόγραμμα σπουδών. Φυσικά, όλοι οι θεολόγοι και αντίστοιχα οι ορθόδοξοι, θεωρούν τον εαυτό τους επιστήμονα και πράγματι προσπάθησαν ήδη και προσπαθούν πολύ για αυτό, υπάρχει όμως ένα μικρό πρόβλημα.

Η **Επιστήμη** και κάθε επιστήμη στηρίζεται σε συγκεκριμένες αρχές ή αξιώματα. Οι αρχές όμως και τα αξιώματα της επιστήμης, έχουν και λογική και κοινή αποδοχή, πάνω στις αρχές αυτές στηρίζεται λογικά ένα οικοδόμημα, το οποίο εφόσον μιλάμε για επιστήμη, μπορεί να ελεγχθεί ως προς την αξιοπιστία του και τα αποτελέσματά του, να συγκριθεί, και ότι έχει λάθος να απορριφθεί και η επιστήμη να αυτοδιορθωθεί. Με αυτόν τον τρόπο, σταδιακά εδώ και χιλιάδες χρόνια, έχει δημιουργήσει τις γνώσεις για έναν πολιτισμό που πραγματικά δουλεύει, δηλαδή έχει αποδώσει θετικούς καρπούς στην κοινωνία, έχει διευρύνει τις γνώσεις μας για τον άνθρωπο και τον κόσμο, έχει βελτιώσει το επίπεδο ζωής, τον χρόνο ζωής και την μέση υγεία των ανθρώπων, έχει αντιμετωπίσει πολλές ασθένειες αλλά και άλλα προβλήματα του βίου, δίνοντάς μας αντίστοιχες διευκολύνσεις και τελικά στην πράξη αποδεικνύεται σωστή, άρα και οι παραδοχές ή τα αξιώματά της έχουν τοποθετηθεί σωστά, και ότι χρειάζεται από αυτά φυσικά επανατοποθετείται.

Αν προσπαθήσεις να στήσεις μια επιστήμη σε αστήριχτες θεωρίες δηλαδή ιδεοληψίες, εκεί έχεις πρόβλημα και το αποτέλεσμα λέγεται **ψευδοεπιστήμη**. Ένα παράδειγμα είναι η σύγχρονη αστρολογία. Στηρίζεται αποδεδειγμένα σε θεάσεις του ουρανού πριν από 2-3 χιλιάδες χρόνια, που σήμερα έχουν αλλάξει. Στηρίζεται σε συμβολική επίδραση πάνω στον άνθρωπο που στηρίζεται φυσικά πάνω σε αυτές τις λάθος θεάσεις και τα αποτελέσματά της, ακόμα και στις σωστές σημερινές θεάσεις έχουν αποδειχθεί ασαφή και τελικά λάθος, παρόλα αυτά έχει εκατομμύρια θιασώτες.

Η **Θεολογία** στηρίζεται στις “εξ αποκαλύψεως Αλήθειες” (Στον Μονοθεϊσμό) δηλαδή “ξέρει” την αλήθεια που ψάχνει η Επιστήμη ήδη και προσπαθεί αυτή την “αλήθεια” να την κάνει κατανοητή με την διερεύνηση των ιερών κειμένων και των κειμένων προηγούμενων θεολόγων και να την διευρύνει ειδικά σήμερα που η θρησκεία έχει όλο και περισσότερες αντιρρήσεις, δίνοντας νέες ερμηνείες που θα ταιριάζουν με την πραγματικότητα.

Στις θρησκείες επιπλέον υπάρχει άλλο ένα πρόβλημα στην πρόσληψη των ιδεοληψιών της θρησκείας ειδικά της χριστιανικής, οι χιλιάδες αιρέσεις που στηρίζονται στις ίδιες μέσες άκρες ιδεοληψίες αλλά τις προσλαμβάνουν διαφορετικά και έχουν στήσει διαφορετικά λογικά οικοδομήματα ή άλλες θεολογίες. Δηλαδή για μία θρησκεία μπορούν να υπάρχουν και υπάρχουν χιλιάδες θεολογίες και κανείς τελικά δεν μπορεί να ισχυριστεί ποια από όλες είναι η σωστή. Θα δούμε αναλυτικότερα ποια είναι τα στηρίγματα για να τα αναλύσουμε

περισσότερο.

Ας πάρουμε την αρκετά οικεία μας ορθόδοξη θεολογία. Αν διαβάσετε ένα αντίστοιχο κείμενο, αγνοείτε την περίτεχνη γλώσσα γεμάτη από απόλυτες έννοιες και θεολογικές ορολογίες που είναι γεμάτα και όλες τις παραπομπές και τις ρήσεις θεολόγων ή φιλοσόφων που χρησιμοποιεί και προσπαθήστε να διακρίνετε τα σημεία που τονίζονται αλλά και τα σημεία πάνω στα οποία το κείμενο στηρίζεται. Παρακάτω είναι μια μικρή συλλογή με τα βασικότερα ίσως στοιχεία στα οποία εδράζεται ή χρησιμοποιεί κάθε αντίστοιχο θεολογικό κείμενο:

1. Το “πρόσωπο” η “τριαδικότητα” ή άλλες εκφράσεις όπως “ουσία”, “υπόστασις”, “φύσις”.
2. Ποιο σπάνια πλέον θα υπάρχει κάποια αναφορά στο “Προπατορικό Αμάρτημα”.
3. Η εξαντλητική χρήση του όρου “αγάπη”.
4. Ο τονισμός ότι η πίστη (πρέπει να) είναι ελεύθερη.
5. Η αναφορά ότι “Ο Λόγος Σάρξ εγένετο”, ή ως η “Θεία Ενανθρώπηση”.
6. Η “Ανάσταση του Χριστού” και τα συμφραζόμενα.
7. Η συνήθης χρήση τσιτάτων από τις γραφές ή από προγενέστερους Πατέρες.
8. Η ήπια έως έντονη “κατακεράυνωση” της κατεστημένης θρησκείας-Εκκλησίας.
9. Η Καινή Διαθήκη.
10. Το Βίωμα.
11. Ο “ΕλληνοΧριστιανισμός”.

1. Το πρόσωπο και η Αγία Τριάδα

Το θέμα του “προσώπου” είναι από τα βασικότερα χρησιμοποιημένα μοτίβα στην ορθόδοξη θεολογία. Ας δούμε πως ακριβώς προήλθε και τι περίπου είναι, γιατί αν ρωτήσετε έναν θεολόγο, δεν είναι σίγουρο ότι θα καταλάβετε.

Όταν δημιουργήθηκε ο Χριστιανισμός, αρχικά φαίνεται ότι θεωρούσαν τον Ιησού ως μεσσία όπως ακριβώς τον περίμεναν οι Ιουδαίοι. Το πρόβλημα ήταν ότι ο μεσσίας θα ήταν πρώτον θνητός και δεύτερον βασιλιάς και το βασίλειο μετά την αποτυχία της εξέγερσης το 70 από τον Τίτο και την καταστροφή της Ιερουσαλήμ δεν τους προέκυψε. Έπρεπε λοιπόν κάτι να αλλάξει και άλλαξε. Ξεκίνησε μια σταδιακή αναβάθμιση του Ιησού σε θεό.

Για να γίνει κάποιος θεός παραδοσιακά έπρεπε ή να χρισθεί ως τέτοιος από έναν άλλο θεό, ή να κατέβει ένας θεός και να συνουσιαστεί με μια θνητή συνήθως παρθένο, ή να κατέβει ο ίδιος ο θεός εμφανισμένος σαν άνθρωπος και να δράσει στην Γη (και τα τρία συνηθέστατα στην ελληνική, αλλά και σε άλλες μυθολογίες). Ο Ιησούς λοιπόν σύμφωνα με την σούμα των *Ευαγγελίων* “χρησιμοποίησε” και τις τρεις αυτές μεθόδους.

Κάποιες παλιές αιρέσεις, όπως δείξαμε και στα αρχαία κείμενα του Χριστιανισμού, πίστευαν ότι ο Ιησούς γεννήθηκε θνητός και μετά την Βάπτισμα (ή άλλοι μετά την Σταύρωση), αναβαθμίστηκε σε εκλεκτό ή θεό από τον Γιαχβέ και έτσι αναστήθηκε και αναλήφθηκε. Στοιχεία για αυτό φαίνονται και στα *Ευαγγέλια* που έχουμε πριν παραχαραχθούν (#11 & #21). (Ξαναθυμίζω ότι στα *Συνοπτικά* όπου εμφανίζεται ο Ιησούς ως θεός είναι παραχαραγμένο, εμφανίζεται σαν κλασικός μεσσίας αναβαθμισμένος σταδιακά σε γιος θεού). Άλλοι προχώρησαν περισσότερο στην γνωστή παρθενογένεση της Μαρίας. Στο τέλος στο τελευταίο *Ευαγγέλιο* του Ιωάννη φέρεται ο ίδιος να λέει ότι ήταν πάντα θεός και συνεχίζει να είναι θεός. Αφού τελικά επικράτησε αυτή η τελευταία άποψη χωρίς να αμφισβητηθούν και οι προηγούμενες, έπρεπε να μπει μια συνάφεια σε σχέση με τον ήδη υπάρχοντα θεό Γιαχβέ, τον “Πατέρα” όπως λέει η Ορθοδοξία.

Ας μην ξεχνάμε ότι οι Εβραίοι ήταν αυστηρά μονοθεϊστές και η ύπαρξη άλλου θεού από τον Ιεχωβά ήταν η χειρότερη βλασφημία. Οι χριστιανοί λοιπόν σοφοί κατάφεραν να ...“τριγωνήσουν τον κύκλο”. Ο θεός παρέμεινε μεν ένας και με νέο όνομα, αλλά υπάρχουν τρία ξεχωριστά “πρόσωπα” -τρεις διαφορετικές “υποστάσεις”-, προσθέτοντας εκτός από τον Ιησού και το Πνεύμα του Θεού που αναφέρεται συχνά στις Γραφές. Έτσι απέφυγαν την διθεϊα, την πολυθεϊα και θεωρητικά κράτησαν τον μονοθεϊσμό, ή έτσι νομίζουν. Μπορεί να είναι τρία τα “πρόσωπα” αλλά η “θέληση” των διαφορετικών προσώπων μία. Σύμφωνα με την θεολογία τους η ουσία αυτού του διανοήματος που είναι κοινή (στην θεολογία υπάρχουν δύο ουσίες αλλά ας μην μπλεχτούμε σε αυτό τώρα), δεν είναι ορατή ή κατανοητή από τον άνθρωπο, μόνο οι ενέργειές του, δια των τριών προσώπων αυτών. Άρα το “πρόσωπο” είναι μια διάκριση των τριών ενεργειών, στην ουσία μια ξεχωριστή προσωποποίηση των τριών αυτών οντοτήτων που τελικά είναι μία οντότητα. Τρεις διαφορετικές προσωπικότητες που έχουν μόνο μια θέληση. Μην με ρωτήσετε μόνο φυσικά ποια είναι η προσωπικότητα του Αγίου Πνεύματος

Ως εδώ η διαστροφή της λογικής είναι μεγάλη ήδη, αλλά οι θεολόγοι το ξεπερνούν με την αφοπλιστική απάντηση, ότι τι να κάνουμε ο Θεός είναι ακατάληπτος. Έλα

όμως που στην *Αγία Γραφή* γράφεται κάπου ότι ο Θεός έκανε τον άνθρωπο “καθ’ εικόνα και καθ’ ομοίωσιν” και η εφεύρεση του “προσώπου” έρχεται και δένει με τον άνθρωπο, λέγοντας ότι και ο άνθρωπος είναι “πρόσωπο” χωρίς αυτό να σημαίνει ότι είναι ίδιος με τον Θεό. Έτσι η προσωπικότητα του ανθρώπου, η διάκρισή του από τους άλλους, ονοματίστηκε έτσι από την θεολογία και θεωρήθηκε σημαντικό στοιχείο γιατί αντιστοιχεί με τα πρόσωπα της Αγίας Τριάδας όπως ονομάζεται ο νέος αυτός θεός από τον 4^ο αιώνα και μετά. Το πόσο αυθαίρετη είναι όλη αυτή η κατασκευή για το υπόλοιπο οικοδόμημα θα το διαπιστώσουμε στο επόμενο θέμα με τον Αδάμ. Το σημαντικό είναι ότι ενώ μιλάνε για ετερότητα αφού τα πρόσωπα, οι χαρακτήρες, η προσωπικότητα είναι πάντα διαφορετικά, προτείνουν την ομογενοποίηση αφού όλα αυτά πρέπει να ενοποιηθούν όπως και τα πρόσωπα της “Αγίας Τριάδος” σε μία θέληση, δηλαδή απαιτούν εμμέσως την φασιστοποίηση του ανθρώπου μέσα από το δόγμα τους.

Φυσικά ο νέος θεός είναι ξεκάθαρη αλλαγή στο δόγμα άρα και αλλαγή των εντολών του θεού. Οι χριστιανοί το αρνούνται λένε ότι και στην Παλαιά Διαθήκη υπήρχαν στοιχεία που οι εβραίοι δεν κατάλαβαν, αλλά φυσικά όλα αυτά ακριβώς επειδή δεν είναι πουθενά ξεκάθαρα, είναι θέμα έντονης ερμηνείας.

2. **Ο Αδάμ και το προπατορικό αμάρτημα**

Το προπατορικό αμάρτημα είναι η βάση όλης της θεολογίας. Για να υπάρχει η ανάγκη του θεού πρέπει ο άνθρωπος να αμαρτάνει. Ο Ιησούς σύμφωνα με την θεολογία ήρθε ως ο νέος Αδάμ για να λυτρώσει τις αμαρτίες μας. Η Βάπτισμα είναι το Μυστήριο εκείνο που εξαλείφει το προπατορικό αμάρτημα. Δεν θα μπορούσε να υπάρχει η θρησκεία αυτή και φυσικά η θεολογία της χωρίς το προπατορικό. Το προπατορικό προϋποθέτει την ιστορία του Αδάμ και της Εύας.

Σύμφωνα με την θεολογία, ο Θεός κατασκεύασε από πηλό τον **πρώτο άνθρωπο**, τον ονόμασε Αδάμ και από το πλευρό του κατασκεύασε την Εύα και όλη την υπόλοιπη φύση για λογαριασμό του ανθρώπου. Αυτοί ζούσαν σε ένα άλλο ονειρεμένο περιβάλλον που δεν έχει σχέση με τον κόσμο μας, στον Παράδεισο και εκεί τελικά αμάρτησαν. (Δεν θα μπούμε στις λεπτομέρειες γιατί και πως ο Αγαθός υποτίθεται Θεός τους έδωσε τα πάντα, εκτός από την νομή ενός συγκεκριμένου δένδρου που ήταν και στο κέντρο του Παραδείσου, περιμένοντας και υποθέτοντας ότι δεν τους προίκισε ο ίδιος με την περιέργεια να το δοκιμάσουν, την εφηύραν από μόνοι τους!).

Το θέμα είναι ότι ο Αδάμ “αμάρτησε” τρώγοντας τον καρπό που έβλεπε συνέχεια

εμπρός του αλλά ήταν απαγορευμένος, και με το που αμάρτησε όλη η Φύση άλλαξε. Έτσι έχουμε:

- Το προ-πτωτικό περιβάλλον που ήταν τέλειο και σταθερό και ήρεμο και
- το μετα-πτωτικό περιβάλλον που είναι αυτό που ζούμε γεμάτο καταστροφές και αβεβαιότητα.
- Τον προ-πτωτικό άνθρωπο που ήταν ηθικός και ευτυχής να τρώει όλους τους καρπούς χωρίς να εργάζεται και ήταν επί πλέον αθάνατος και
- τον μετα-πτωτικό άνθρωπο που λειώνει στην δουλειά και φυσικά πεθαίνει.

Την εποχή που δημιούργησε το ιερατείο αυτές τις ιδεοληψίες ήταν αδύνατον να επιβεβαιωθεί ή να καταρριφθεί μια τέτοια εξωφρενική θεωρία. Σήμερα όμως γνωρίζουμε πολύ καλά ότι ο άνθρωπος προήλθε από τον ίδιο εξελικτικό κορμό με τον χιμπατζή από έναν κοινό πρόγονο που έζησε πριν από 6-10 εκ. χρόνια.

Οι αλλαγές που έγιναν για να φθάσουμε πριν από 1 εκατομμύρια χρόνια στον Homo Erectus και πριν 300 χιλιάδες χρόνια στον Homo Sapiens, είναι μικρές αλλαγές από γενιά σε γενιά που δεν είναι ορατές. Ακόμα και σήμερα με το άλλο παρακλάδι τον χιμπατζή, οι βιολογικές διαφορές μας είναι ελάχιστες της τάξης του 1,6%. Η διαδικασία για την αλλαγή της στάσης (στα δύο πόδια) και της αλλαγής της διατροφής που επέβαλε την ανάγκη για περισσότερη χρήση του μυαλού, που οδήγησε τελικά σε αυτό που λέμε ευφυΐα, δεν είναι κάτι που το συναντάς μόνο την μια μέρα και δεν υπήρχε την προηγούμενη, είναι διαδικασία που κράτησε και αναπτυσσόταν για αιώνες. Το σημαντικότερο από όλες τις γνώσεις μας όμως είναι ότι **δεν υπήρξε ποτέ ο πρώτος άνθρωπος**, δηλαδή ένα ζευγάρι που ξεχώρισε από το πλήθος που έγινε έλλογο και από εκεί εξελίχθηκε το είδος μας. Για να διατηρηθεί μια ικανότητα στις βιολογικές αλλαγές που γίνονται, χρειάζεται ένα πλήθος ατόμων που υπολογίζεται από χίλια έως τρεις χιλιάδες το λιγότερο και φυσικά πολύ χρόνο. Αντίστοιχα το περιβάλλον είναι το ίδιο σταθερό και το ίδιο καταστροφικό σε όλη αυτή την εποχή. Ήδη είχαν γίνει μεγάλες καταστροφές πριν από εκατομμύρια χρόνια με πτώσεις αστεροειδών, καταστροφές ειδών όπως οι δεινόσαυροι και το 90% της υπάρχουσας τότε ζωής που εξαφανίστηκαν. Δεν υπάρχει λοιπόν στην πραγματικότητα ούτε η Πτώση ούτε ο προ-πτωτικός και ο μετα-πτωτικός άνθρωπος ούτε και το αντίστοιχο περιβάλλον. Όλα αυτά ήταν αρχαία παραμύθια που κάποιιοι σε αυτά έχουν κτίσει παλάτια.

Το ίδιο πρόβλημα έχει και το θέμα του “προσώπου”. Πότε ο άνθρωπος απέκτησε το

πρόσωπο σύμφωνα με την ιδεοληψία αυτή; Και γιατί δεν έχει πρόσωπο και ο χιμπατζής, ή τα υπόλοιπα είδη του πλανήτη μας, την στιγμή που όλοι όσοι έχουν κατοικίδια ξέρουν ότι τα ζώα έχουν και αυτά ένα είδος προσωπικότητας που τα κάνει να ξεχωρίζουν από τα υπόλοιπα.

Σε όλα αυτά τα αμείλικτα ερωτήματα αρχίζουν οι σοφιστείες. Αξίζει να δείτε τέτοια σχόλια που ψελλίζουν όσοι θέλουν να πείσουν το χριστεπώνυμο πλήθος ότι δεν έχει νόημα να πολεμούν την Εξέλιξη. Κάνουν ακόμα χειρότερη και πολυπλοκότερη την ιδεοληψία, χωρίς φυσικά να της δίνουν κύρος.

Ούτως ή άλλως έχει αποδειχθεί σε μεγάλο βαθμό ότι οι ιστορίες της Βίβλου μέχρι και την ελληνιστική εποχή δεν έχουν καμία ιστορική βάση και οι μύθοι της είναι αντιγραμμένοι από τους αντίστοιχους αιγυπτιακούς, ασσυριακούς και βαβυλωνιακούς μύθους. Ο δε Γιαχβέ, ήταν ένας θεός από πολλούς που ξεχώρισε για εθνικούς λόγους των Εβραίων.

Ως εδώ ήδη έχει καταρριφθεί η βάση της θεολογίας και δεν θα είχε νόημα να συνεχίσω, αλλά έχει ενδιαφέρον να δούμε και την συνέχεια.

3. Η μεγάλη χρήση του όρου “αγάπη”

Η θρησκεία αυτή πλασαρίστηκε από την αρχή σαν “θρησκεία της Αγάπης” και οι ταγοί της φροντίζουν να το λένε συχνά και να μας το υπενθυμίζουν, το ίδιο και οι θεολόγοι. Φυσικά είναι μια λέξη που έχει χάσει το νόημά της όπως αντίστοιχα άλλες ωραίες λέξεις που μας αρέσουν μας ελκύουν συναισθηματικά και κανείς δεν μπορεί να τις αρνηθεί. Έτσι η χρήση της γίνεται ανέξοδα με τον ίδιο τρόπο που η καραμέλα των μοντέλων που βγαίνουν στην τηλεόραση όταν πρέπει να πουν κάτι βαρυσήμαντο, αναφέρονται στην αγάπη ή στην ειρήνη. Το πρόβλημα με τα ωραία λόγια είναι όταν και κατά πόσον αντιστοιχούν σε έργα και τα έργα των θρησκειών είναι γνωστά. Το πρόβλημα με την συγκεκριμένη θρησκεία της “αγάπης” όπως περίπου και του Ισλάμ που και αυτό διατείνεται για “αγάπη”, είναι ότι ακόμα και στα κείμενά τους εμφιλοχωρεί το μίσος τόσο από τους ίδιους τους ταγούς όσο και από τον θεό τους. Ενδεικτικά κείμενα μπορείτε να βρείτε εδώ:

Χριστιανισμός και ηθική,

Η «αγάπη» και η χριστιανική υποκρισία,

Η γυναίκα στον Χριστιανισμό και στην Ορθοδοξία.

Στην δε πράξη η κατάσταση είναι χειρότερη και έφερε τον Μεσαίωνα.

Για την περίφημη προτροπή στην αγάπη από τον Ιησού, έχουμε πει και αλλού,

ακόμα και να την θεωρήσουμε σωστή όπως μας την πλασάρουν (αφού στα κείμενα φέρεται περισσότερο να απευθύνεται στον πλησίον σύντροφο της σέκτας και υπάρχουν και αντίθετες προτάσεις στα ίδια κείμενα) ότι τελικά απευθύνεται στο συναίσθημα του ανθρώπου και όχι στην λογική του. Πώς μπορεί κάποιος να κατευθύνει το συναίσθημα του; Γιατί άλλο το ότι είναι καλό και λυτρωτικό πράγμα η αγάπη και άλλο “πρέπει να αγαπάς”. Άλλο η λογική κατανόηση του Σωκράτη ότι η ανταπόδοση δεν είναι παραγωγική και άλλο να αγαπάς τον βιαστή σου. Πώς μπορείς να αγαπήσεις πραγματικά τον δολοφόνο του παιδιού σου; Πώς μπορείς να αγαπήσεις αυτόν που σε καταδυναστεύει χωρίς να βιάσεις το συναίσθημά σου; Το συναίσθημα είναι πηγαίο και ελάχιστα υπακούει σε νοητικές εντολές εκτός αν κάποιος αυτοευνουχιστεί νοητικά, αν καταστρέψει συνειδητά το συναίσθημα τελείως, οπότε το να αγαπάς και να μισείς είναι το ίδιο και το αυτό. Ειδάλλως, ενώ θα μισεί τελικά θα λέει ότι αγαπά, και στην ουσία θα ξεγελά τον εαυτό του και τους άλλους και επειδή ο ίδιος θα το γνωρίζει, θα είναι μόνιμα σε ενοχή. Δηλαδή κατάφερε ο Χριστιανισμός μέσω αυτής της παράλογης έντασης της εντολής, να κάνει το θύμα να αισθάνεται ενοχές για πράξεις του θύτη.

Εδώ όμως υπάρχει και άλλη μία αλλαγή στα δόγματα της θρησκείας που περνάει συνήθως απαρατήρητη. Στα παλαιότερα κείμενα της ίδιας θρησκείας μέσα στον δικό της Νόμο, η εντολή του θεού ήταν η “ανταπόδοση”, τώρα υποτίθεται ότι ο ίδιος θεός άλλαξε τις εντολές του και προτείνει το “άλλο μάγουλο”. Άραγε έτσι απλά αλλάζουν οι θεοί;

4. Ο τονισμός ότι η πίστη (πρέπει να) είναι ελεύθερη και γενικά ένας τονισμός στην ελευθερία που υποτίθεται σου δίνει η Ορθοδοξία

Άλλη μια ανέξοδη έκφραση η “ελευθερία” όπως και η “αγάπη” που εμφιλοχωρεί σε μια φασιστική λογική. Να υπενθυμίσουμε ότι αντίστοιχες θεωρίες έχουν και στο Ισλάμ.

Έχουμε αναπτύξει ήδη το θέμα της “ελευθερίας” που έχουν τα απολυταρχικά, κομμουνιστικά και φασιστικά καθεστώτα. Είσαι ελεύθερος να κάνεις τα πάντα φθάνει να μην υπονοήσεις ή να μην φερθείς ενάντια στο καθεστώς, να μην δοκιμάσεις και εσύ τον απαγορευμένο καρπό τελικά. Μάλιστα τονίζουν ότι δεν είναι το καθεστώς αυτό που θα σε τιμωρήσει, γιατί αυτό δεν είναι κακό ή εκδικητικό, αλλά οι συνέπειες από τις ίδιες τις πράξεις σου κατά του λαού, του έθνους ή της όποιας αρχής. Η θρησκεία ακολουθεί αυτό ακριβώς το μοτίβο. Το θέμα είναι ότι 1.600 χρόνια που είχε την εξουσία δεν υπήρχε εμφανής αντίδραση και όπου υπήρχε καταπινιγόταν είτε με αφορισμούς και αποπομπή από την

κοινωνία, είτε με δήμευση και ακρωτηριασμούς, είτε με θάνατο από τα όπλα του Βυζαντίου ή του Σουλτάνου. Από τον Διαφωτισμό όμως και μετά και χάρη στους αιρετικούς για τους ορθόδοξους Λατίνους, ήλθε το θέμα της δημοκρατίας και των δικαιωμάτων του ανθρώπου. Έτσι, έχασαν τον έλεγχο που είχαν στο κράτος και δεν μπορούν να επιβάλλουν τους κανόνες τους στην κοινωνία και στον κάθε ένα από εμάς και η καραμέλα περί “αγάπης” και “ελευθερίας” τώρα παίρνει τα πάνω της.

Το αν είναι ή όχι κάποιος ελεύθερος όντας μέσα σε έναν “-ισμό” ούτως ή άλλως είναι ένα θέμα. Το να είσαι ελεύθερος όμως όταν σου δίνεται το κερασάκι της μεταθάνατον ζωής σε συνδυασμό με την απειλή για τα καζάνια της Κόλασης ή της νεότερης ερμηνείας της που είναι ο “αιώνιος θάνατος”, το να είσαι ελεύθερος όταν κάποιος σε παρακολουθεί συνέχεια και σε κρίνει και μάλιστα με αρχές που ορίστηκαν στην Εποχή του Χαλκού ή των μεσσιανισμών του 1^{ου} αιώνα είναι μάλλον ειρωνεία. Αν ακόμα αυτός που σε κρίνει δεν ακολουθεί τις αρχές που προτείνει (άναρχος) και αποφασίζει κατά βούληση που είναι άγνωστη, τότε πάμε στην σχιζοφρένεια και στο “Άγνωσται αι βουλαί του Θεού”.

5. Η αναφορά ότι “Ο Λόγος Σάρξ εγένετο”, ή ως η “Θεία Ενανθρώπηση”
και

6. Η “Ανάσταση του Χριστού” και τα συμφραζόμενα

Εδώ αναφέρεται στην υποτιθέμενη έλευση του Ιησού ως θεού όπως αναφέρεται στην Καινή Διαθήκη, δηλαδή στην ιστορικότητα και αυθεντικότητα του Ιησού, η οποία για τους περισσότερους θεολόγους είναι δεδομένη.

Το θέμα αυτό το έχουμε εξαντλήσει σε όλες τις παραμέτρους του. Συνοπτικά θα πω, ότι δεν υπάρχει καμία ιστορική ή αρχαιολογική πηγή για την ύπαρξη και δράση του Ιησού των *Ευαγγελίων*, ο όρος “χριστιανοί” πρωτο-αναφέρεται ιστορικά το 112 κ.ε. (τέσσερεις γενιές μετά από τα γεγονότα) σε σειρά επιστολών του Πλίνιου στον αυτοκράτορα. Μέχρι τότε δεν είχε εμφανιστεί πουθενά ιστορικά, εκτός από τα κείμενα των πρώτων χριστιανών ή την διαφορετική θεολογία του Παύλου, στα οποία δεν υπάρχουν επίσης στοιχεία για την ιστορική δράση του Ιησού, δείχνουν δε να μιλούν για έναν μάλλον πνευματικό Ιησού.

Τα πρώτα κείμενα που μας αναφέρουν πληροφορίες για τον Ιησού είναι τα *Ευαγγέλια* (τα γνωστά *Συνοπτικά*) στην χριστιανική γραμματεία, εμφανίζονται στο τέλος του 2^{ου} αιώνα αρχές του 3^{ου}. Μόνο που δεν εμφανίζονται μόνο αυτά, αλλά

πληθώρα άλλων που θεωρήθηκαν αιρετικά, μπορείτε να βρείτε τον σχετικό κατάλογο. Μέχρι τότε υπήρχε ένα *Ευαγγέλιο*, που δεν ξέρουμε πως ήταν από ποιον γράφηκε και τι έλεγε. Ο Κέλσος το 178 κ.ε. αναφέρει ότι αυτό το ένα *Ευαγγέλιο* (υποπτευόμαστε ότι ήταν το *Κατά Μάρκον* ή η πηγή του), το έγραφαν και το διόρθωναν συνέχεια για να αποφύγουν τις αντιφάσεις του. Τα *Ευαγγέλια* που έχουμε σήμερα είναι του 12^{ου} αιώνα και από τον 4^ο αιώνα και μετά έχουμε τους πρώτους πλήρεις κώδικες και από τα μέσα του 2^{ου} που έχουμε σπαράγματα, υπάρχουν σημαντικές αλλαγές.

Οι αλλαγές που έκαναν οι παραχαράκτες είναι μικρές και μεγάλες αλλά στοχευμένες σε συγκεκριμένα ενδιαφέροντα σημεία:

- Στο τέλος του πρώτου Ευαγγελίου του Κατά Μάρκον που σταματούσε στον άδειο τάφο και που παραχαράχθηκε αργότερα, προσθέτοντας την Ανάσταση, την εμφάνιση στους μαθητές, την Ανάληψη και μια αναφορά στην Αγία Τριάδα, θέματα που δεν υπάρχουν στα παλαιότερα αντίγραφα. Να σημειώσουμε ότι το *Κατά Μάρκον* ήταν το πρώτο *Ευαγγέλιο* και πηγή για τα υπόλοιπα.
- Στην προσπάθεια τονισμού της θεϊκής φύσης ειδικά στην προσπάθεια θεοποίησης του Ιησού στα *Συνοπτικά* και κυρίως στο *Κατά Μάρκον* που είναι και το πρώτο από όλα, ενώ η έρευνα έδειξε ότι δεν αναφερόταν κάτι σχετικό.
- Στην αποδυνάμωση των Γνωστικών θέσεων που είχε το *Κατά Λουκάν*, οι *Πράξεις* και η *προς Εβραίους επιστολή* με τις οποίες ο Ιησούς χρήστηκε στην Βάφτιση ή την Σταύρωση.
- Στην αναφορά της Αγίας Τριάδας. Αυτή αναφέρεται 3 μόνο φορές στην *Καινή*: Στο τέλος του *Κατά Μάρκον*, στο τέλος του *Κατά Ματθαίον* και στην *Α Ιωάννη*. Το *Κατά Μάρκον* είναι αποδεδειγμένα πλαστογραφημένο όπως ήδη είδαμε, αλλά είναι πλαστογραφημένο και στην *πρώτη του Ιωάννη*.
- Στον τονισμό της ανθρώπινης φύσης του Ιησού.
- Τέλος και σε άλλες ενδιαφέρουσες περιπτώσεις, 34 το σύνολο από τις πλέον γνωστές, που μπορούν να πιστοποιηθούν από τους κώδικες που είναι δημοσιευμένοι στο Διαδίκτυο και που μπορείτε να διαβάσετε στην δημοσίευση Ιερές παραχαράξεις.

Το θέμα είναι ότι παρά τις παραχαράξεις και της προσπάθειας ομογενοποίησης

που έγινε στα *Ευαγγέλια* αποδεδειγμένα όπως είδαμε, υπάρχουν ακόμα έντονες διαφορές και αντιφάσεις (δείτε και εδώ) που οι θεολόγοι αρνούνται, αλλά η πραγματικότητά τους είναι γραμμένη και δεν αλλάζει όπως και να την βαφτίσεις ή να την ερμηνεύσεις.

Για το θέμα της ανύπαρκτης ιστορικότητας του Ιησού υπάρχει η σειρά δημοσιεύσεων που ξεκινάει από την δημοσίευση *Ιστορικότητα του Ιησού και κριτήρια ιστορικότητας*. Στην δημοσίευση *Θεολόγοι για την ιστορικότητα του Ιησού*, θα βρείτε τις γνώμες επιφανών ορθοδόξων θεολόγων, λίγων είναι η αλήθεια, αλλά σημαντικών, για το θέμα αυτό.

Οι περισσότεροι θεολόγοι φυσικά αρνούνται ότι υπάρχει πρόβλημα ιστορικότητας γιατί όπως είδαμε όλη η θρησκεία του Χριστιανισμού είναι στηριγμένη εκτός από την *Παλαιά Διαθήκη*, στην δράση του Ιησού, στα κηρύγματα του, αλλά το κυριότερο στην Ανάσταση του. Η Ανάσταση ειδικά είναι μια ακόμα πιο θολή ιστορία που ούτε τα ίδια τα *Ευαγγέλια* δεν συμφωνούν, ούτε την είδε κάποιος, αλλά υποτίθεται ότι είδαν κάποιοι αργότερα τον ίδιο τον Ιησού, μόνο που οι εμφανίσεις δεν ήταν ξεκάθαρες, αντιφάσκουν μεταξύ τους και εύκολα παραπέμπουν σε οράματα, σύνηθες όταν χάνεις κάποιον που αγαπάς. Αξίζει να διαβάσετε την δημοσίευση *Η χριστιανική Ανάσταση και Ανάληψη*.

Εν κατακλείδι, η γνώμη μου και αρκετών από τους σύγχρονους ερευνητές, είναι ότι η ιστορία του Ιησού πέρα από τα έντονα στοιχεία αντιγραφής από άλλες θρησκείες και μυθολογίες, είναι προϊόν μυθικής προέλευσης, με επί πλέον κάποια στοιχεία από την δράση ιστορικών μεσσιών του παρελθόντος, για τον λόγο αυτό και αμέσως με το γέννημα της θρησκείας αυτής, εμφανίζονται πολλές αιρέσεις αφού ο μύθος πάντα έχει πολλές εκδοχές.

Η ουσία όμως είναι ότι ιστορικότητα για τον Ιησού των *Ευαγγελίων* είναι ανύπαρκτη, πόσο μάλλον η δράση του και τα θαυμαστά που είπε και έκανε που είναι παντελώς άγνωστα στην εποχή του και ειδικά στους Εβραίους, στην χώρα των οποίων και υποτίθεται έδρασε, ή περισσότερο ή Ανάσταση, που είναι ακόμα πιο θολή ακόμα και στα ίδια τα χριστιανικά κείμενα ή η Ανάληψη που αναφέρεται μόνο σε δύο και αυτά με διαφορά 30 ημερών. Έτσι και η ελεύθερη και αλματώδης ανάπτυξη του χριστιανισμού αποδείχθηκε μύθος αφού όπου επιβλήθηκε από τον 5^ο αιώνα και μετά, ξεκίνησε με επιβολή από την εξουσία και έγινε και υποχρεωτικός.

Αντίθετα, σε αντιδιαστολή με αυτή την ιστορική ανυπαρξία τού συγκεκριμένου

Ιησού, έχουμε αρκετές πληροφορίες για άλλους μεσσίες και χριστούς που εμφανίστηκαν εκείνη ακριβώς την εποχή και για κάποιους από αυτούς έχουμε κάποιες ιστορικές πληροφορίες για την δράση τους, που αξίζει να ενημερωθείτε για να καταλάβετε πόσο εκκωφαντική είναι η σιωπή για την δράση του συγκεκριμένου ήρωα και πόσες προσπάθειες έγιναν να δημιουργηθεί μια πλαστή ιστορικότητα.

7. Η χρήση τσιτάτων από τις γραφές ή από προγενέστερους Πατέρες που ενισχύουν την κάθε συγκεκριμένη πρόταση

Αυτό δεν είναι παράλογο είναι θεμιτό και λογικό να στηρίζεις κάτι σε αυτά που είπε ένας προγενέστερος, ειδικά αν έχει θεϊκή προέλευση όπως θεωρείται ο Ιησούς των *Ευαγγελίων* ή κάποιος μεγάλος Πατέρας που έχει υποτίθεται και την σχετική αγιότητα.

Το πρόβλημα είναι ότι στα *Ευαγγέλια* για το ίδιο θέμα μπορείς να βρεις κάτι και να πατήσεις πάνω σε αυτό αφού συμφωνεί με αυτό που θέλεις, αλλά μπορείς να βρεις και το αντίθετο του. Αν σας φαίνεται υπερβολικό αυτό, ξαναδιαβάστε το κείμενο για την αγάπη, ή διαβάστε την δημοσίευση Ο Ιησούς ως επαναστάτης. Να θυμίσω εδώ, ότι η Ιερά Εξέταση στηριζόταν θεολογικά στο ευαγγελικό κείμενο του Ιωάννη 15:6:

ἐὰν μὴ τις μένη ἐν ἐμοί, ἐβλήθη ἔξω ὡς τὸ κλῆμα καὶ ἐξηράνθη, καὶ συνάγουσιν αὐτὰ καὶ εἰς τὸ πῦρ βάλλουσι, καὶ καίεται.

...που έρχεται όπως και πολλά άλλα σχετικά, σε αντίθεση με το περίφημο μήνυμα της αγάπης και μόνο με ειδικές ερμηνείες μπορείς να αλλοιώσεις τις μεν, ως ότι λένε κάτι άλλο από αυτό που λένε, και να δεχτείς αυτολεξεί τις άλλες ως τις μόνες σωστές. Για τον λόγο αυτό άλλωστε αυτή η θρησκεία έχει χιλιάδες αιρέσεις σε αντίθεση με τις υπόλοιπες που έχουν εξαιρετικά λίγες.

8. Η “κατακεραύνωση” της κατεστημένης θρησκείας - Εκκλησίας ή της λάθος θρησκείας της πλειοψηφίας

Κάτι πολύ συνηθισμένο. Δεν έχουν κανένα πρόβλημα να λένε συνέχεια για τα λάθη της Εκκλησίας ή για την λάθος ορθοδοξία που είναι η συνηθισμένη. Αυτό γίνεται για έναν και μόνο λόγο που θα αναλύσω.

Όλες οι μονοθεϊστικές θρησκείες αλλά και όλες οι σχετικές θεωρίες, ιδεοληψίες και -ισμοί επειδή ακριβώς έχουν εφαρμοστεί στην ιστορία και έχουν παράγει

ιστορική πράξη και αυτή δεν είναι καλή, μάλλον κάκιστη, αφήνουν να εννοηθεί ότι η “πραγματική θρησκεία” ή η “πραγματική Αριστερά”, ή ο “πραγματικός Κομμουνισμός” ή η “πραγματική Ορθοδοξία” ή ο “πραγματικός Χριστιανισμός”, δεν είναι αυτό που είδαμε ή βλέπουμε, άλλα κάτι άλλο, κάτι άπιαστο που δεν μπορείς να το πιάσεις από πουθενά, ακριβώς γιατί δεν υπάρχει, είναι στα μυαλά μόνο αυτών που το σκέπτονται. Το ενδιαφέρον είναι ότι αν και είναι αρκετοί αυτοί οι θεολόγοι που πλασάρουν κάτι τέτοιο, δεν κάνουν κάτι οργανωμένο μέσα στην ίδια την Εκκλησία για να γίνουν οι υποτιθέμενες “ορθές” και “ορθόδοξες” αλλαγές. Δεν το κάνουν γιατί αυτό τους εξυπηρετεί αφού από αυτή την κατάσταση τρέφονται, από την άλλη πλευρά τα ωραία λόγια είναι εύκολα αλλά και η αίγλη και εξουσία που έχουν πάνω στο αμόρφωτο πλήθος χαϊδεύοντας τα “υποτιθέμενα λάθη”, μεγάλο.

Δεν κάνουν κάτι για παράδειγμα ώστε να σταματήσει ο νηπιοβαπτισμός ή ο προσηλυτισμός στα σχολεία, αλλά εύκολα λένε ότι πρέπει να είναι έφεση του ανθρώπου η πίστη, ότι πρέπει ο ίδιος ελεύθερα να ζητήσει να βρεθεί κοντά στον Χριστό. Λένε ότι δεν πρέπει να έχει σχέση με το έθνος ή το κράτος η Εκκλησία, αλλά δεν κάνουν κάτι για να γίνει ο χωρισμός Κράτους Εκκλησίας, λένε ότι δεν πρέπει να παρεμβαίνει η Εκκλησία σε θέματα που δεν την αφορούν αλλά και που το λένε τι σημαίνει; Μιλάνε για την ειδωλολατρεία του ποιμνίου, αλλά δεν κάνουν κάτι για να σταματήσει η περιφορά ειδώλων που δήθεν έγιναν άγια ή θαυματουργά, από την εγγύτητά τους με κάποιον υποτιθέμενο άγιο (παντούφλες, κάστανα, ζώνες, τεμαχισμένα πτώματα κλπ).

9. Η Καινή Διαθήκη

Η “Καινή Διαθήκη” είναι φυσικά το σύνολο των βιβλίων που υποτίθεται περιλαμβάνουν την δράση και τις οδηγίες του Ιησού, αλλά το σημαντικότερο αναφέρεται σύμφωνα με τον Παύλο **σε μια νέα συμφωνία του Θεού** με τους χριστιανούς. Δεχόμενοι αυτόν τον όρο οι θεολόγοι παραδέχονται ότι οι διαθέσεις του Θεού αλλάζουν και μάλιστα αλλάζουν εξαιτίας της δράσης των ανθρώπων.

Ως γνωστόν, από την *Παλαιά Διαθήκη*, ο Γιαχβέ είχε τον αγαπημένο του (εκλεκτό) λαό τους Ιουδαίους και έκανε μαζί τους κάποτε μια συμφωνία, να τους οδηγήσει στην Γη της Επαγγελίας και να ζουν εκεί αφού την υφαρπάξουν από τους παλαιότερους κατοίκους της, με την προϋπόθεση ότι οι Ιουδαίοι δεν θα τον ξεχάσουν ποτέ, θα καταστρέψουν τα είδωλα των άλλων θεών και θα τον λατρεύουν ως τον μοναδικό θεό. Σαν επιστέγασμα αυτής της συμφωνίας οι άνδρες Ιουδαίοι θα κάνουν περιτομή.

Σύμφωνα όμως με τα πρώιμα γραπτά των χριστιανών, όταν ξεκίνησε ο Χριστιανισμός είπαμε ότι αμέσως δημιουργήθηκαν διάφορες σέκτες. Μια μεγάλη ομάδα εξ αυτών ήταν οι “Εβραιοχριστιανοί” και μια άλλη οι “εξ εθνικών χριστιανοί” που δεν είχαν κάνει περιτομή και δεν φαίνεται να τους ήταν αρεστό κάτι τέτοιο. Το θέμα αυτό έφερε έντονες διαφωνίες που ανακλώνται και στην *Καινή Διαθήκη*, αφού όπως είπαμε στην *Αγία Γραφή* μπορείς να υποστηρίξεις το κάθε θέμα αλλά και το αντίθετό του. Οι Εβραιοχριστιανοί είχαν δυνατά επιχειρήματα όπως ότι “ούτε ένα γιώτα δεν θα αλλάξει ο Ιησούς από τον Νόμο” και στον Νόμο περιλαμβανόταν η περιτομή φυσικά σαν επιστέγασμα της γνωστής συμφωνίας. Ταυτόχρονα ο Ιησούς φαίνεται και ο ίδιος να έκανε περιτομή. Οι άλλοι όμως δεν ήθελαν, οπότε βρέθηκε η “λύση” ότι δεν χρειάζεται η περιτομή γιατί με την έλευση του Ιησού, αφού οι ίδιοι οι Ιουδαίοι δεν τον πίστεψαν και αφού ήταν υποτίθεται ο ίδιος ο γιος του Γιαχβέ, έκανε νέα συμφωνία, όχι πλέον μόνο με τους Εβραίους, αλλά με όλους τους ανθρώπους και έτσι θεωρήθηκε ότι αντικαταστάθηκε η περιτομή με το...βάπτισμα. Είναι μια χαρακτηριστική περίπτωση που αναφέρθηκε ήδη πως αλλάζουν τα δόγματα, όταν η πραγματικότητα ξεπερνά την θρησκεία, αναγκάζεται και ο θεός και αλλάζει γνώμη και οδηγίες.

10. Το Πνευματικό βίωμα

Επειδή γίνεται σταδιακά κατανόηση ότι οι αντιφάσεις των ιερών κειμένων γίνονται όλο και περισσότερο γνωστές, γίνεται επίσης γνωστή η ιστορία των θρησκειών, σταδιακά υπάρχει ένας υπερτονισμός του βιώματος που έχει ο ορθόδοξος με βάση τα αντίστοιχα βιώματα των αγίων του, με αντίστοιχο υποτονισμό των γραφών και της ιστορίας, αφού υποτίθεται τα βιώματα αυτά είναι αληθινά άρα δείχνουν ως θετικό αποτέλεσμα της θρησκείας άσχετα από την ιστορία της.

Για το θέμα αυτό μπορείτε να διαβάσετε τις δημοσιεύσεις:

Περί του Πνευματικού Πατερικού Βιώματος,

το Θρησκεία ή βίωμα και

το επιχείρημα της «προσωπικής εμπειρίας» για την ύπαρξη Θεού.

Συμπερασματικά, τα βιώματα είναι προσωπικά όχι καθολικά και διαφορετικά ανά θρησκεία ή μη θρησκεία (ναι και οι άθρησκοι έχουν βιώματα), προέρχονται από τον ίδιο τον άνθρωπο και όχι εξωγενώς και η αναγωγή τους σε συγκεκριμένο θεό είναι τελείως αυθαίρετη.

11. Η χρήση της ελληνικής φιλοσοφίας και ο “Ελληνοχριστιανισμός”

Δεν είναι συνηθισμένο, το βλέπουμε κυρίως σε κατώτερης διαλογής θεολόγους ενταγμένους στην Ελλαδική Εκκλησία σε αντίθεση με αυτούς που είναι πιο κοντά στο Πατριαρχείο. Για το μόρφωμα του Ελληνοχριστιανισμού έχουμε επίσης πει πολλά, διαβάστε:

Το αγεφύρωτο χάσμα Ελληνισμού και Χριστιανισμού (Μέρος Α΄)

Οι τρεις ανθέλληνες Ιεράρχες - Μια «γιορτή» όνειδος για την Ελληνική Παιδεία Ελληνικότητα και Βυζάντιο

Ελληνοχριστιανική αγωγή (Δημήτρης Λιαντίνης)

ΕλληνοΧριστιανισμός και...Ελληνοϊσλαμισμός

Εκκλησιαστικό ανέκδοτο: Ο «Ελληνοχριστιανικός Πολιτισμός»

Εν ολίγοις, ελάχιστη σχέση έχει ο Ελληνισμός και η ελληνική σκέψη με τα ανατολίτικα δουλικά μορφώματα και με τις “Εξ Αποκαλύψεως Αλήθειες” και το μόρφωμα του “Ελληνοχριστιανισμού” που δημιουργήθηκε κατά τον 19^ο αιώνα, δεν έχει καμία απολύτως ουσία, “αφύσικη και πλαστική ως το μυελό των οστών της είναι τούτη η περιλάλητη ελληνοχριστιανική σύνθεση” όπως είπε και ο Λιαντίνης.

Σημασία των διαφορετικών θεολογιών

Αφού είδαμε κάτι από τον σύγχρονο θεολογικό λόγο, ας δούμε πως στην εξέλιξη του επηρέασε διαφορετικά δύο κοινωνίες.

Η Ορθόδοξη και η Καθολική Εκκλησία έχουν σχετικά μικρές διαφορές (από όσες με άλλες ομολογίες ή αιρέσεις όπως λέγονται). Αν αναζητήσετε τις διαφορές τους θα δείτε ότι η σημαντικότερη είναι μία, το πρωτείο του πάπα έναντι των οικουμενικών συνόδων, κάτι που θεωρητικά δεν επηρεάζει την θεολογία τους, αλλά το ποιος έχει τελικά το πάνω χέρι. Ακολουθούν το αν το Άγιο Πνεύμα εκπορεύεται και εκ του Υιού ή όχι, από το αν η Παρθένος Μαρία ήταν ήδη απαλλαγμένη από το προπατορικό και αν πέθανε ή όχι, δηλαδή τελικά άνθρακες ο θησαυρός.

Παρ’ όλα αυτά, οι ορθόδοξοι και οι καθολικοί θεολόγοι στην εξέλιξή τους ακολούθησαν διαφορετικές πορείες, λόγω της διάστασης της γλώσσας και της διαφορετικής πολιτικής κατάστασης και έχει σημασία αν η διαφορετικότητα αυτή προήλθε από αυτές τις αστείες δογματικές διαφορές ή από αντίδραση και μόνο της μίας προς την άλλη πλευρά, ή για άλλους λόγους κυρίως πολιτικούς.

Μέσα στον Μεσαίωνα, την εποχή που ο Χριστιανισμός έχει επιβληθεί τελείως και

αφού τέλειωσαν οι διαμάχες της εικονομαχίας στην Ανατολή, στην δε Δύση έχει επέλθει μια σταθερότητα από την εισβολή των γερμανικών κυρίως φυλών, γύρω στον 9^ο έως 11^ο αιώνα ξεκινάει μια πολιτιστική ανάπτυξη, αναιμική ως προς το ένδοξο παρελθόν της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, αλλά αξιοσημείωτη στο πνευματικό χάος του Μεσαίωνα. Στην Ανατολή, με την καλούμενη “Βυζαντινή Αναγέννηση” και την δημιουργία του πρώτου νεώτερου πανεπιστημίου, στην δε Δύση με το εκπαιδευτικό πρόγραμμα του Καρλομάγνου ή την “Καρολίγγεια Αναγέννηση”.

Στην μεν Ανατολή παρά την ύπαρξη όλων σχεδόν των αρχαίων κειμένων και παρά την εμφάνιση εμβληματικών μορφών που ανέδειξαν την φιλοσοφία, όπως ο Ψελλός και οι μαθητές του, η βυζαντινή κοινωνία δεν άντεξε την προσπάθεια διαχωρισμού της φιλοσοφίας και της απεξάρτησης της από την θεολογία. Έτσι αφού τιμωρήθηκε ο Ψελλός και αργότερα ο μαθητής του Ψελλού ο Ιταλός, που θεωρούσε την φιλοσοφία σημαντικότερη, και αφού κυνηγήθηκαν και οι μαθητές του Ιταλού, το πανεπιστήμιο το ανέλαβε η Εκκλησία και σύντομα αυτό μαράζωσε και έκλεισε.

Στην Δύση αντίστοιχα το εκπαιδευτικό πρόγραμμα έχει ριζώσει σε μεγάλη έκταση και έχουμε την δημιουργία των σύγχρονων πανεπιστημίων σε πολλές πόλεις ταυτόχρονα, και επειδή και εκεί η Εκκλησία θέλει να τα ποδηγετήσει όπως και στην Ανατολή, δημιουργείται η έννοια του “Πανεπιστημιακού Ασύλου” για να μπορεί η φιλοσοφία και η θεολογία (τότε ακόμα ήταν περίπου το ίδιο) να αναπτύσσονται ελεύθερα χωρίς τον φόβο της Εκκλησίας. Η θεολογική-φιλοσοφική τάση που αναπτύσσεται σε αυτά είναι ο σχολαστικισμός, σε μια προσπάθεια συγκερασμού της θεολογίας με τον Αριστοτέλη, αλλά και της διερεύνησης της σχέσης της πίστης με την γνώση.

Η συνεχής διερεύνηση του Αριστοτέλη, η αναζήτηση λύσης στο θέμα των καθολικών εννοιών, η σχέση της πίστης με την γνώση, οδήγησαν τελικά στην πρόοδο της φιλοσοφίας ακόμα μέσα στον Ύστερο Μεσαίωνα, στην απεξάρτηση της φιλοσοφίας από την θεολογία (κάτι που το Βυζάντιο όπως είδαμε δεν κατάφερε να κάνει) αλλά έβαλαν και τα θεμέλια των διαφορετικών επιστημών. Ο πνευματικός αυτός οργασμός επηρέασε και το Βυζάντιο και δημιούργησε ένα νέο κύκλο αντιπαράθεσης μεταξύ αριστοτελιστών και πλατωνιστών, Έτσι οι συντηρητικοί βυζαντινοί αντιδρώντας στον σχολαστικισμό δημιούργησαν το ρεύμα των ησυχαστών, όπου εκεί έγινε και η μεγαλύτερη σύγκρουση.

Η βασική διαφορά των **ησυχαστών** από στους **σχολαστικούς** ήταν ότι οι πρώτοι θεωρούσαν την προσευχή και τον διαλογισμό (στοχασμό) ως τον μόνο ενδεδειγμένο τρόπο για τους χριστιανούς, αφού έτσι θα μπορούν να φθάσουν σε έκσταση, άρα τελικά όπως νόμιζαν σε θέωση, σε αντίθεση με τους σχολαστικούς που θεωρούσαν ότι και η γνώση (δηλαδή τότε η φιλοσοφία) μπορεί να οδηγήσει στην αλήθεια άρα και στην θέωση και ότι η προσευχητική-μυστικιστική αυτή μονομέρεια είναι λάθος.

Οι Οικουμενικές Σύνοδοι που έγιναν για να λύσουν το θέμα, καταδίκασαν τους αντιπάλους του ησυχασμού και από τότε **η γνώση υποβιβάζεται δογματικά στην Ανατολή**. Ταυτόχρονα, ή και σε συνάφεια με αυτή την διαμάχη, εμφανίζεται και η διαμάχη Ενωτικών και Ανθενωτικών. Οι Ανθενωτικοί προτιμούν τον Σουλτάνο από τους αιρετικούς Λατίνους και τελικά αυτό γίνεται γιατί με την ησυχασμό απέκτησαν μεγάλη εξουσία τα μοναστήρια που ήταν και η αντίδραση στην όποια ένωση. Συνέχεια αυτής της τάσης είναι οι Κολλυβάδες ή και το φιλοκαλικό ρεύμα του 18^{ου} αιώνα που έπαιξαν και τότε ανασχετικό ρόλο στην Επανάσταση και στις ιδέες της Δύσης (Δες Αθανάσιος ο Πάριος και Ησυχαστές Κολλυβάδες και Διαφωτισμός).

Η συνέχεια της διαφορετικής αυτής θεολογικής εξέλιξης είναι γνωστή. **Στην Δύση με την διάθεση για γνώση που επέτρεπε η θεολογία τους, ήρθε η Αναγέννηση, ακολούθησε ο Διαφωτισμός, τα Δικαιώματα του Ανθρώπου, η δόμηση της Επιστήμης, η Δημοκρατία (έστω ο Κοινοβουλευτισμός), η ανεξιθρησκεία, η κατάργηση της δουλείας, η αναβάθμιση της γυναίκας**. Η Ανατολή παρέμεινε στον Μεσαίωνα και ακόμα έχει κακή σχέση με την επιστήμη και την γνώση, και είναι πίσω σε όλους τους δείκτες του πολιτισμού, χωρίς να περιλάβουμε και την αλλαγή της ιδιοσυγκρασίας στην σχέση της ομάδας, του ατόμου με το κράτος, την σχέση μας με την πραγματικότητα ή την σχέση μας με τον χρόνο, θέματα που αναδεικνύει συχνά ο Στέλιος Ράμφος. **Έτσι ότι θετικές αλλαγές έχουν γίνει στην ζωή μας και την ανατολίτικη ακόμα κοινωνία μας από τον 18^ο αι. και μετά, είναι όλες εισαγόμενες από την Δύση** και η χώρα μας αδυνατεί να παρακολουθήσει τις εξελίξεις των προηγμένων κρατών, κυριαρχεί ο κοτζσαμπασισμός, ο συντηρητισμός και η συνωμοσιολογία και είμαστε φυσικά ακόμα χωρισμένοι σε ευρωπαϊστές και αντί-ευρωπαϊστές, μνημονιακούς και μή, αφού δεν έχουμε ακόμα ξεπεράσει τον σκόπελο του μυστικισμού και του ησυχασμού και δεν έχουμε ξεκαθαρίσει την πραγματική σχέση Ελληνισμού και Χριστιανισμού.

Επίλογος

Δείξαμε ότι η θεολογία βασίζεται σε αστήριχτες ιδεοληψίες της Εποχής του Χαλκού (ή άλλων αρχαίων εποχών που γεννήθηκε η κάθε θρησκεία) αλλά και σε άλλες που προστέθηκαν κλιμακωτά πάνω σε αυτές και τα αποτελέσματα των θρησκειών, ειδικά των μονοθεϊστικών αφού αυτές μας ταλαιπωρούν, μόνο θετικά δεν μπορείς να τα πεις με τον Μεσαίωνα που έφεραν, με τα εκατομμύρια των νεκρών που έχουν σφαχθεί στο όνομα του άλφα ή του βήτα θεού ή της “αγάπης” του, ή τα προσκόμματα που έχουν φέρει στην πρόοδο και την επιστήμη, ή αντίστοιχα στην μόνιμη συντήρηση που διακονούν, σε προλήψεις και δεισιδαιμονίες που εγκλωβίζουν το ποίμνιο και τα ψυχολογικά θέματα που δημιουργούν στους πιστούς που πιστεύουν στις ιδεοληψίες τους. Είδαμε επίσης ότι η θεολογία του παρελθόντος έχει επηρεάσει έντονα στον τρόπο σκέψης μας σήμερα σαν λαού-κοινωνίας και ειδικά η ορθόδοξης μάς έχει φέρει πολύ πίσω, που σημαίνει ότι ακόμα και μεταξύ τους έχουν μεγάλες διαφορές, στο πως προσλήφθηκαν από την κοινωνία. Ευτυχώς σήμερα ο επηρεασμός τους σταδιακά υποβιβάζεται, αν και τα σπέρματά τους είναι ακόμα έντονα μέσα στον ίδιο μας τον χαρακτήρα.

Είναι προφανές, λοιπόν, ότι η θεολογία παρά την τεράστια επιρροή που είχε και έχει ακόμα, δεν έχει μεγάλη σχέση με την επιστήμη, παρά τις σοβαρές προσπάθειες που γίνονται για αυτό. Είναι τελικά ένα σύνολο από ψευδοεπιστήμες στηριγμένες στις διαφορετικές ιδεοληψίες των διαφορετικών θρησκειών. Το μόνο πραγματικά θετικό που έχει προκύψει σήμερα από τις χριστιανικές θεολογίες, είναι εκτός από την διάκριση των λατρίων που επέτρεψαν την σκέψη και επανήλθε τελικά η γνώση στην Δύση αν και άθελά τους, μια ενδελεχής έρευνα και μελέτη των αρχαίων χριστιανικών και βιβλικών κειμένων, που μας βοήθησε στο να καταλάβουμε ότι ο Χριστιανισμός δεν ξεκίνησε όπως μας πλάσαραν εδώ και 1.600 χρόνια και η Παλαιά Διαθήκη είναι μεταγενέστερη από όσο φαινόταν και φτιάχθηκε για συγκεκριμένο εθνικό σκοπό συγκεκριμένου λαού.

Το να μηρυκάζουν τώρα οι θεολόγοι στα χιλιάδες κείμενα που παράγουν φιλοσοφικά τσιτάτα που φαίνονται να έχουν σχέση με την Ορθοδοξία, το να συμβολοποιούν συνέχεια το οτιδήποτε έχει λεχθεί στην γραμματεία τους για να θυμίζει κάτι από την τρέχουσα επιστήμη ή φιλοσοφία, για να πουν κάτι επιπλέον σε όσα έχουν ειπωθεί, δεν βοηθάει σε επιστημονικότητα, την στιγμή που όλη η λογική έχει σαθρό υπόβαθρο, χωρίς ορθολογική βάση και τελικά αστήρικτα συμπεράσματα.

Φιλίστωρ